

EGÉSZSÉGÜGYBEN VÉGZETT SZOCIÁLIS MUNKA - ESETEK

PSZICHIÁTRIAI ESETEK

ESET 1.

Emília 2008 nyarán érkezett egy szál otthonkában, papucsban és egy kék cippzáras „mackófelsőben”, mentővel és rendőri kísérettel a pszichiátriai osztályra. Pénz, értéktárgy, minden más egyéb, egészségi állapotára utaló adat nélkül. Később kiderült: skizofrén. Kilakoltatás közben rátámadt a kilakoltatókra, akik előbb orvost, majd mentőt hívtak. Az ügyeletes orvos indokoltnak látta a felvételét.

Ápolása alatt kiderült: Lakását több, mint 2.400.000.- Ft közös költség terheli. Emiatt került sor a kilakoltatásra. A kilakoltatásról a betegnek volt tudomása, mivel előzőleg már áprilisban "elárverezték" a lakását és a fenti időpontig kellett volna elhagynia a lakást.

Ezt nem tette meg, ezért a három hónap letelte után megjelentek a végrehajtók, a beteget, mivel tiltakozott, ellenkezett és rátámadt a kilakoltatókra, kórházba szállították.

Ezzel elhárult a kilakoltatás akadálya, a bentlakót kórházba lehetett vinni és nem kellett az utcán a ház előtti padra ültetni.

A kilakoltatásról szóló jegyzőkönyv szerint mindent egy raktárban helyeztek el, ahol egy hónapot kapott betegünk, hogy holmiját elszállíttassa - mindezt 300.000 Ft-ért. Egyéb esetben, ha senki nem jelentkezik a holmijáért, akkor megsemmisítik.

A lakásszövetkezet ügyintézőjének állítása szerint még ő sem értette, hogy valójában mi is történt itt. Nem mutatkozott be, de szerinte itt valami nincs rendben. Ez az összeg kb. tavaly óta kétszeresére duzzadt, amelyhez hozzáadódtak a különböző ügyvédi, bírósági és eljárási díjak, amelyek mind a kilakoltatottat terhelik. Pl.: a jegyzőkönyv szerint a lakatos 24. 000 Ft-ért szállt ki, mert nem engedte be a végrehajtókat a lakásba, és a zárcserét is ráterhelik. De miért is? Csak azért mert megtehetik, hisz senki sem védi a skizofrén lakó érdekeit. (De hisz tudjuk, hogy az új lakásba költözők első dolga, hogy kicseréljék a zárat, s ezt sosem a kiköltöző teszi meg helyettük.)

Emíliát egy ismerőse látogatta (Dávid), aki hozott neki cigit, és hagyott nála némi aprópénzt, kávéra. Ő szívesen elvinné magához, hétvégére. Kiderült, hogy ismeretségük Emília lakásproblémáinak kezdete körül jött létre, de azóta is tart. Dávid szívesen megoldaná a beteg lakásgondját egy hármasként lakáscserével. Elmondása szerint többször is csinált már ilyet. A beteg hitt neki, és el is akart menni vele a kórházból.

Augusztus 19-én (szerda) elengedtük őket az osztályról, hogy a telephelyről - ahol őrzik a lakásból elvitt holmikat - elhozzanak néhány személyes használati tárgyat. Hétfőn vártuk vissza, egyéb esetben hamarabb is. Személyi igazolványt nem vittek magukkal, ezért nem tudtak intézni semmit.

Augusztus 21-én pénteken megjelentek Dáviddal, ugyanabban a ruházatban, ahogy elvitte. A beszélgetés előre tervezetten, a zárt részleg kezelőjében zajlott. A beteg szerint egész nap autóztak (én előzőleg lebeszéltem a végrehajtóval, hogy menni fognak), de a pontos cím ellenére - elmondás szerint - nem találták meg a telephelyet. Egyéb más, szerintünk félreérthető és önmagával is ellentmondásba kerülő válaszok után a főnővérrel közösen úgy döntöttünk (kezelőorvos, osztályvezető főorvos hiányában), hogy a beteg az osztályon marad. Dávid még ezek után is látogatta és ígéretet tett neki, hogy miként fog a megmaradt pénzéből lakást szerezni, hármasként. A beteg kezdett ellenségessé válni, miközben már ő maga is

belátta szükséges a gyógykezelése, és mi csak az ő és vagyonának védelmét tartjuk szem előtt.

Közben megtettük a szükséges lépéseket a gondnokság alá helyezés irányába, mivel bebizonyosodott, hogy a beteg ügyeinek vitelére képtelen, hiszen a számláit sem fizette (hisz emiatt került sor a kilakoltatására).

A gyámhivatal nem volt együttműködő. Az ügy sürgősségére való tekintettel és a beteg és vagyonának érdekében, személyesen kerestem fel őket. A gyámhivatal vezetője kijelentette, hogy sürgősség nincs, az ügyintézési idő 30 nap. Ezt kell nekik betartani. Semmilyen magyarázat nem érdekelte.

Dávid még egy alkalommal (hétvégére) magához vitte betegünket.

Kineveztek számára hivatásos ideiglenes gondnokot, aki azonnal elkezdte az ügyintézés. Mentette a menthetőt. Kiderítette az egyéb tulajdonolt földterületek helyét és értékét, hogy betegünket el tudja helyezni egy saját tulajdonú ingatlanban. A megmaradt pénz és a földek értéke talán egy vidéki ingatlanra elég lett volna.

A beteg állapota három hónap alatt jelentősen javult, gondnoka is úgy látta, hogy alkalmas lesz az önálló, független életre, ezért beleegyezett abba, hogy albérletbe menjen a fővárosban, Dávid segítségével.

Az osztálytól 3 hónapos kezelés után távozott. Ezalatt naponta többször kerültünk kapcsolatba, sokat beszélgettünk. Kb. 2 hónap múlva gondnoka kérte betegünk újrafelvételét. Emília hozzá ment be a hivatalba és kérte, hogy "válassza le" róla ezt a Dávidot, mert nem akar vele többet találkozni.

Gondnoka kérte felvételét (állapota miatt) és ígéretet tett, hogy rövid időn belül elhelyezi pszichiátriai betegek otthonába. Ehhez minden segítséget megadtunk, és kb. 2-3 hét múlva a beteget el is helyezte egy bentlakásos pszichiátriai betegek ellátására szakosodott magánintézménybe.

Eltelt két év. Találkoztam akkori gondnokával, aki elmondta, hogy Emília jól van, jelenleg vidéken él. Közös kinézték egy kis parasztházat egy vidéki kis faluban, azt meg is vették. Emília odaköltözött. Egyedül él a családsegítő szolgálat és a közösségi gondozó szolgálat segítségével. Gondnokváltás is történt, ami könnyebbé teszi a személyes kapcsolattartást. (Állítólag boldog.)

ESET 2.

Éva, 50 éves paranoid skizofrén beteg, legyengült szomatikus állapotban, alultápláltan, pszichotikusan dekompenzálódva került be klinikánkra. Jövedelemmel nem rendelkezett, így érvényes egészségbiztosítással sem. Önkormányzati bérletben élt. Iratait elvesztette.

Hozzá tartozója, akire rendszeresen számíthat nem volt. Fia időnként felbukkant és segített. Bátyjával néha telefonon beszélgettek, de ő messze élt, s így érdemi támaszként szóba se jöhetett. Klinikai bentfekvése alatt szociális rászorultsága alapján kérvényeztük a helyi önkormányzat területi szociális központjában az egészségügyi ellátásra való jogosultságát. A hatósági bizonyítványt valóban rövid időn belül meg is kapta. Ekkor átmeneti segélyt igényeltünk részére.

Iratait elvesztette. Az okmányirodában betegségére való tekintettel soron kívül fogadtak minket, anyakönyvi kivonatát (ami az ügyintézéshez, személyigazolvány készítéshez szükséges, azonban az övé nem volt meg) rövid várakozás után, az előzetes megbeszélés alapján, gyorsan kiállították, majd a lakcímkártyáját és a személyi igazolványát is elkészítették. Beadtuk a rokkantnyugdíj iránti igényét is. Az életkorához szükséges szolgálati ideje kevesebb, mint ami alapján bármilyen nyugdíjszerű ellátásra jogosult volna. De az egészségkárosodást megállapító határozattal ugyancsak az önkormányzatnál tudtunk rendszeres szociális segélyt igényelni. S hogy a klinikáról való távozása után se maradjon

segítség nélkül, a közösségi pszichiátria munkatársai már a klinikán felvették vele a kapcsolatot, és azóta is folyamatosan tartják. Étkeztetést is biztosítanak számára.

A klinikáról úgy bocsátottuk el, hogy iratait pótoltuk, egészségbiztosítását elrendeztük, étkeztetést és szociális segítő kapcsolatot szerveztünk számára. Jövedelmének biztosítására az eljárás megindult.

Forrás:

Egészségügyi Szociális Munka HÁLÓ, XVII. Évfolyam 10. szám, 2011. október